

Рей Бредбері

Гра в класи (Hopscotch)

Вінія прокинулась від звуку кролячого бігу по нескінченній місячній долині, але це було всього лиш м'яке та швидке биття її власного серця. Вона лежала в ліжку ще мить, відновлюючи дихання. Тепер звук бігу притих і лунав з великої відстані. Нарешті вона сіла й подивилась униз із вікна своєї спальні, яка розташовувалась на другому поверсі — а там внизу на довгому тротуарі в слабкому місячному сяйві перед світанком були накреслені "класики".

Учора пізно ввечері, діти намалювали їх — неосяжно і нескінченно збільшуючи їх квадрат за квадратом, лінія за лінією, число за числом. І вже не можна було побачити їх краю. Вулицею, вниз вони вималювали свій химерний візерунок: 3, 4, 5, до десяти, потім 30, 50, 90, аж поки не звертали за ріг. У всьому дитячому світі не було ще подібних "класиків". Можна було б завжди скакати до горизонту.

Тепер дуже раннього і дуже тихого ранку її очі мандрували і стрибали, робили паузу і стрибали по зухвалій драбинці, намальованій крейдою і вона чула в собі шепіт:

"Шістнадцять".

Але далі зрушити вона не змогла.

Наступний квадрат чекав, вона знала, недбалою крейдяною сімнадцяткою, але її розум відкинув її руки і балансував похитуючись, тримаючи в нерішучості її онімілу ногу, міцно встановивши між одиничкою та шісткою і не пускаючи далі.

Тремтячи, вона відкинулась назад у ліжку.

Кімната була схожою на дно холодного колодязя всієї ночі і вона лежала в ній наче холодний камінь, насолоджуючись ним, пливучи в темряві все ще чистої стихії напівсну-напівпробудження. Вона відчувала порухи повітря в маленьких струменях від її ніздрів і відчувала безугавне кліпання повік, що закривались і відкривались знову і знову. І врешті вона відчувала жар, який приносила в її кімнату присутність Сонця за пагорбами.

Ранок, вона подумала. Це повинен бути особливий день. Окрім усього це мій день народження. Щось мусить трапитись. І я сподіваюсь на це.

Повітря рухало білі занавіски, мов дихання літа.

"Вінія...?"

Голос кликав. Але це не міг бути голос. Коли Вінія ще підіймалась, він пролунав знову.

"Вінія...?"

Вона зіслизнула з ліжка й побігла до вікна, її високого вікна, що розчинялося на два боки.

Там унизу на свіжому лужку, кличучи її в ранню годину, стояв Джеймс Конвей, не старший за неї, сімнадцятирічний, надто серйозно посміхаючись і махаючи зараз рукою, побачивши її.

"Джим, що ти тут робиш?" сказала вона і подумала, а чи знає він, який сьогодні день?

"Я прокинувся ще годину назад," відповів він. " Я збираюся прогулятися, вирушивши рано і на цілий день. Хочеш підемо разом?"

"Ох, але я не можу... мої батьки повинні повернутись пізно вночі, Я сама, і гадала залишитись.."

Вона подивилася на зелені пагорбиі дороги, що ведуть у літо, ведуть у серпень, і ріки і місцини за цим містечком і її будинком і її кімнатою і цим окремим моментом.

"Я не можу піти..." сказала вона тихо.

"Мені не чути тебе!" запевнив він м'яко, посміхаючись їй з-під піднятої руки.

Чому ти попросив прогулятись з тобою мене, а не когось іншого?"

Він задумався на секунду. "Я не знаю" — припустив він. Він задумався знову і дав їй свій найбільш милий і приємний погляд. "Тому що. Ось і все"

"Я скоро буду" сказала вона.

"Гей!" крикнув він.

Але вікно було вже порожнім.

Вони стали в центр досконалої прикрашеної галявинки, на якій були лише сліди — її, яка бігла і лишала відбитки, та іншої її, яка ступала дуже повільно і широко до їх зустрічі. Містечко було тихим, ніби годинник, що зупинився. Всі штори ще були закриті.

"Боже мій," сказала Вінія, "так рано. Так божевільно рано. Я ніколи не прокидалась і не виходила так рано. Послухай — ще всі сплять."

Вони прислухались до дерев та білизни будинків у цю пору раннього шепоту, пору, коли мишка повертається спати і квіти починають розтискати свої яскраві кулаки.

"Яким шляхом підемо?"

"Вибирай напрямок."

Вінія заплющила очі, покрутилася і показала наосліп. "Який шлях я показала?"

"Північ."

Вона відкрила очі. "Давай підемо на північ від міста пізніше. Я не думаю, що це добре."

"Чому?"

І вони пішли з міста в той час як сонце здіймалось над пагорбами і трава запалала зеленню на галявині.

Був аромат гарячого крейдяного шосе, пилу і неба і води, що текли в кольорі винограду. Сонце було новим лимоном. Попереду лежав ліс, ворущачи тінями подібно мільйонів птахів під кожним деревом, кожна пташка — листяна темрява, тремтіння. В полудень Вінія та Джеймс Конвей перетнули широкі луки, що звучали свіжо і жваво під ногами. День наливався спекою, як нагрівається заморожений стакан чаю, випалюючи паморозь, залишену на сонці.

Вони зривали пригорщі виноградинок з дикої виноградної лози. Тримавши їх напроти сонця, можна було бачити прозорі виноградні думи, підвішені в темній бурштиновій рідині, маленькі гарячі зернятка роздумів припасених під час багатьох післяобідніх пір самотності та рослинної філософії. Виноградини пробували на смак свіжу чисту воду і щось, що

вони залишали собі від ранкових рос і вечірніх дощів. Вони були підігріті плоттю квітня, готові нині, в серпні перейти в їхню просту вигоду будь-якому незнайомцю, що проходить повз. І урок такий: сиди на сонці, дрімаючи на колючій лозі у мерехтливому чи відкритому світлі і світ буде в тобі. Небо прийде у свій час, приносячи дощ, і земля буде підійматися через тебе із самих низин і роблячи тебе багатшим, і роблячи тебе повним.

"Візьми виноградину", сказав Джеймс Конвей. "Візьми дві"

Вони жували їхню вологість з повними ротами.

Вони сиділи на краю струмка, знявши своє взуття і дозволивши воді відрізати їхні ноги по кісточки гострим холодним лезом.

Мої ноги зникли! подумала Вінія. Але коли вона подивилася вони були там, спокійно живучи без неї повністю пристосувавшись до земноводного існування.

Вони їли яєчні бутерброди, які Джим прихопив із собою у паперовому пакеті.

"Вінія," сказав Джим, дивлячись на бутерброд перед тим як відкусити його. "Ти не заперечувала б, якби я тебе поцілував?"

"Я не знаю," скала вона за мить. "Я не думала про це"

"Ти подумаєш?" запитав він

"Ми прийшли на цей пікнік, тільки для того щоб ти міг поцілувати мене?" запитала вона раптом.

"Ох, не розумій мене неправильно! Це був чудовий день! Я не хочу його зіпсувати. Але якщо ти вирішиш, пізніше, що було б добре, щоб я поцілував тебе, ти скажеш мені?"

"Я скажу тобі," сказала вона, починаючи свій другий бутерброд, "якщо я вирішу."

Дош прийшов як холодний сюрприз.

Він пахнув мов содова вода і лайм і апельсин і найчистіша, найсвіжіша річка у світі, зроблений із снігової води, падаючий із висоти, висушений небом.

Спочатку був рух із завіс у небі. Хмари м'яко огортали одна одну. Слабкий вітерець підіймав волосся Вінії, зітхаючи і випаровуючи вогкість із її верхньої губи і потім коли вона та Джим почали бігти, краплі дощу падали вниз майже не торкаючись їх, потім нарешті почали торкатись до них, холодно, в той час як вони перестрибували покриті зеленим мохом колоди і кидались серед величезних дерев у найглибшу мускусну печеру лісу. Ліс виник у вологій дзюркотливій вишині, щоразу дзвонячи листям і прикрашаючись свіжістю води.

"Цим шляхом," кричав Джим

І вони добралися до дупла дерева, такого величезного, що вони змогли протиснутись в нього і бути в теплі та зручності під час дощу. Вони стояли разом, пліч-о-пліч, спочатку холодні від дощу, і тремтячи, з каплями дощу на їхніх носах і щоках, посміхаючись.

"Гей!" Він лизнув її брову. "Питна вода!"

"Джим!"

Вони прислухались до дощу, що м'яко огортав світ у оксамитову чистоту падаючої води і шепотіння в глибокій траві, пробуджуючи пахощі старої вологої деревини і листя, що пролежало сотні літ розпадаючись і пахнучи.

Потім вони почули іншу музику. Угорі, всередині порожньої теплої темряви дерева було постійне гудіння, подібно комусь на кухні, далеко звідси, хто випікає і покриває кіркою пироги, опускаючи в солодкий цукор і присипаючи содою, комусь в гарячій, тьмяній літньо-дощовій кухні, хто робить великий запас провіанту, щасливий з цього і тому мугикає собі крізь губи.

"Бджоли, Джим, там угорі! Бджоли!"

"Шшш!"

Уверх тунелем вогкої теплої порожнечі вони побачили маленькі жовті спалахи. Зараз останні бджоли, змоклі, поспішають додому з якого-небудь пасовища чи луку чи поля, яке вони покрили, пропускаючись Вінією та Джимом, занурюючи теплий комин літа в порожнисту темряву.

"Вони не будуть нас займати. Просто стій"

Джим стиснув свою руку. Вінія стиснула свою. Вона відчувала його дихання і дикі терпкі виноградинки все ще лишалися в ньому. І чим важче дощ ударяв об дерева, тим щільніше тримались, сміючись і зрештою дозволяючи їхньому сміхові приглушати звук бджіл, що повертаються додому з далеких полів. І на мить Вінія подумала, що вона та Джим могли б бути спіймані раптовим падінням великої маси меду зверху, запечатавши їх у це дерево назавжди і зачаровані, в янтарі, могли б бути знайдені кимось, хто прогулюватиметься в наступному тисячолітті, в той час як погода на протязі років буде лити дощ і грім і застеле зеленню зовнішню частину дерева.

Було так тепло, так надійно і так безпечно тут, і світ не існував, там була тиша дощу, в безсонячному лісовому дні.

"Вінія," прошепотів Джим через деякий час. "Можна тепер?"

Його лице було дуже великим біля неї, більше ніж будь-яке лице, яке вона коли-небудь бачила.

"Так," сказала вона.

Він поцілував її.

Дощ лився тяжко на дерево цілу хвилину, поки все було холодом зовні і все було теплом дерева і ховалось далеко всередині.

Це був дуже приємний поцілунок. Він був дуже дружньо і затишно теплим і він мав смак схожий на абрикоси і свіжі яблука і як смак води, якщо встати вночі і пройтися в темну, жарку кухню і пити з холодної кружки. Вона ніколи й не уявляла, що поцілунок може бути таким приємним і надзвичайно ніжним і потрібним їй. Він тримав її не так як за мить перед цим, сильно, щоб захистити її від зеленої дощової погоди, але він тримав її тепер так, ніби вона була фарфоровим годинником, дуже обережно і уважно. Її очі були закриті і вії темно поблискували, вона бачила це, коли відкрила свої очі і закрила знову.

Дощ зупинився.

Це був момент перед тим як нова тиша кинула їх в усвідомлення клімату за межами їхнього світу. Тепер було тільки підвішування води у всьому заплутаному гіллі лісу. Хмари поплили геть, щоб показати блакитне небо у великих стьобаних заплатах.

Вони подивилися на зміни з деякою тривогою. Вони чекали, що дощ повернеться, щоб тримати їх через необхідність у цьому порожнистому

дереві ще хвилину чи годину. Але сонце з'явилося, освітлюючи все і роблячи картину занадто банальною знову.

Вони зробили крок від порожнистого дерева повільно і стояли балансуючи руками, знаходячи свій шлях, в цьому лісі, де здавалось вода швидко сохне на кожному на кожній гілочці та листочку.

"Я думаю було б краще почати йти," сказала Вінія "тим шляхом."

Вони вийшли в літо ополудні.

Вони перетнули межі міста на заході сонця і йшли, тримаючись за руки в останніх спалахах літнього дня. Вони говорили дуже мало решту часу після полудня і тепер проминаючи вулицю за вулицею, вони дивилися на тротуар, що пробігав під ногами.

"Вінія," сказав він нарешті "як ти гадаєш це є початком чогось?"

"О, боже, Джим, я не знаю"

"Як ти думаєш, може це любов?"

"Я не знаю цього також"

Вони пройшли балкою і по мосту й на інший бік на її вулицю.

"Як ти думаєш, ми коли-небудь поберемося?"

"Надто рано говорити, чи не так?"

"Я думаю ти права" він закусив губу "Ми підемо гуляти знову незабаром?"

"Я не знаю. Я не знаю. Зачекаємо і побачимо, Джим."

Будинок був темний. Її батьків ще не було вдома. Вони стояли на її веранді і вона похитувала його руку серйозно.

"Дякую, Джим за дійсно гарний день," сказала вона.

"Завжди будь-ласка," сказав він.

Вони постояли.

Потім він повернувся, спустився і перетнув темну галявину. На далекому краю галявини він зупинився в тіні й сказав, "Доброї ночі".

Він був майже поза полем зору, біжачи, коли вона в свою чергу побажала спокійної ночі.

Посеред ночі її розбудив звук.

Вона підвелася на своєму ліжку, бажаючи почути його знову. Батьки були вдома, все було ретельно зачинено, але щось було не так. Ні, це був особливий звук. І так лежачи, вдивляючись у літню ніч, яка ще не так давно була літнім днем, вона почула звук знову і це був звук тепла, яке було в дуплі дерева і вогкої кори і порожнини, що продірявила дерево, незважаючи на дощ зовні, затишної сухості і секретності всередині, і це був звук бджіл, які повертались додому з віддалених полів, рухаючись угору в димохід літа, в дивовижну темряву.

І цей звук, вона зрозуміла, підіймаючи свою руку, щоб торкнутись його, йшов від її сонних напівусміхнених уст.

...Який змусив її сісти випрямившись і дуже тихо рушити вниз через двері на веранду і через мокру галявину на тротуар, де шалені крейдяні класики прокладали шлях у майбутнє.

Її босі ноги досягли перших чисел, залишаючи вологі сліди до 10 і 12 і далі, поки вона не зупинилася на 16, дивлячись очі в очі на 17, коливання, вагання. Потім вона стисла зуби, стисла кулаки, відхилилася назад і...

Стрибнула прямо в середину квадрата 17.

Вона постояла там, закривши очі і дивлячись на свої відчуття.

Потім вона побігла нагору і лягла в ліжко і торкнулася своїх вуст, щоб побачити чи літній полудень дихав через них, і слухаючи той сонливий гул, золотий звук відчула — він був там.

І саме цей звук, врешті, співав їй, аж поки вона не заснула.

Переклав з англійської: Sehrg